

נעם,

כבר עברו שנתיים.

היית חבר קרוב. היתה תקופה שגרנו דלת מול דלת.

היינו הרבה פעמים רצים ביחד, כשאני הייתי קצת יותר בכושר ואתה היית מאט את הקצב בשבילי..

והיו תקופות שהקשר כלפי חוץ היה קצת יותר מרוחק, אבל איתך נעם זה היה משהו אחר, קשר פנימי, קשר כזה שגם תקופה ארוכה אחרי האסון, ולמרות שזה "רק חבר מהיישוב" יש חור גדול בלב שממאן להיסגר וכל פעם שרק מזכירים את השם שלך, כשמישהו שואל עליך משהו או מספר סיפור קטן, או בשירת יה אכסוף בערב שבת העיניים מתמלאות דמעות, והתמונה שלך עולה לי מול העיניים, ואני לא מצליח לעכל איך בבת אחת, בן רגע, נעלמת לי ולכולנו מהחיים.

אני מנסה להיזכר בסיפורים עליך לפני נפילתך, להיזכר בשיחות שהיו לנו, ואני לא מצליח.

אני לא מצליח, כי אין סיפורים כאלה שקל לזכור אותם.

אתה אף פעם לא דיברת על עצמך, לא סיפרת סיפורי גבורה, לא גדולים ולא קטנים.

ידעת לדבר, ואני זוכר שהיו לנו הרבה שיחות, על פוליטיקה, אידאליים, חינוך ילדים, אבל אף פעם, אף פעם לא על עצמך.

זה כל כך מיוחד. כולנו אלופים בלספר על עצמנו, סיפורים מצבא, וקטע שהיה לנו בעבודה, וצחוקים עם החברה, סיפורים שאנחנו במרכז, וכולם שומעים כמה אנחנו ככה וכמה אנחנו אחרת.

אתה נעם, הפוך, אתה תדבר על הכל, חוץ מעל עצמך.

היה לך מה לספר יותר מכולם, סיפורי גבורה, סיפורים של הצלת חיים, של פעולות נועזות, אבל לא, אתה לא תספר, אפילו לא תרמוז.

העוז והענווה לחי העולמים.

אבל העוז והענווה גם לך נעם, כמה שהיית עז ורק אחרי נפילתך הבנו עד כמה, ככה היית מלא בענווה.

ענווה אמיתית

החיים שלנו ממשיכים, אבל זה כבר לא אותו דבר,

אתה חסר לנו אח יקר

אוהבים ומתגעגעים